

Arrest

nr. 103 834 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2012 besliste de verwerende partij tot afgifte van vier bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies). Deze beslissingen worden dezelfde dag betekend.

- De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, R.S. , attaché wordt aan de genaamde C.G. (...) die de Georgische nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven ⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod. dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers

PV nr van de politie van

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Op 21/12/2012 werd door de politie Schoten een pv opgesteld uit hoofde van vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken. Deze twee feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt. (...)”.

- De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, I.C Bestuurschef

wordt aan de genaamde B.K. (...) die de Georgische nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven ⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod. dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers

PV nr (...) van de politie van Schoten

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Betrokken is een gevaar voor de openbare orde (op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers op 21/12/2012 door politie Schoten.(...)”.

- De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, W.J., attaché, wordt aan de genaamde T.L. (...) die de Georgische nationaliteit heeft, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod. dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers
PV nr (...) van de politie van Schoten*

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

• 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Betrokken is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers (P.V. nr. (...) van de politie van Schoten); bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. (...)”.

- De vierde bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, R.S. , attaché wordt aan de genaamde K.G. (...) die de Georgische nationaliteit heeft, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod. dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers
PV nr (...) van de politie van Schoten*

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Op 21/12/2012 werd door de politie Schoten een pv opgesteld uit hoofde van vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken. Deze twee feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt. (...)”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers op, “Schending van beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht”.

Verzoekers betogen als volgt:

1.

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn; De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TWR 1993,67 e.v.);

2.

Doordat de aangevochten beslissing dd. 21.11.2012, betekend dd. 21.12.2012, het volgende stipuleert : “Krachtens art. 7 van de wet van 15.12.1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

-3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden ;

-art. 74/14 §3,1° : er bestaat een risico op onderduiken ;

-art. 74/14 § 3,3° : de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid;

en zij als reden der beslissing opgeeft :

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”....

“Op 21/12/2012 werd door de politie Schoten een pv opgesteld uit hoofde van vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken. Deze twee feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt. (...)”.

Aangezien de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is,

waar de juridische overwegingen aangehaald worden zoals een pv van politie, een afwezigheid van een officieel adres in België en een vermoeden van risico op onderduiken, doch deze juridische overwegingen niet geschraagd worden door feitelijke overwegingen, behoudens de vermelding dat verzoekers zouden betrapt zijn op heterdaad voor vereniging van misdadigers, doch de feitelijke omstandigheden waarin een en ander zich zou afgespeeld hebben wordt niet uiteengezet noch minder wordt een copij van het bewuste pv aan verzoekers medegedeeld, noch aan hun raadsman ;

de bestreden beslissing is dan ook vaag, onnauwkeurig en oncorrect gemotiveerd ;

bovendien werden verzoekers niet van hun vrijheid beroofd, wat toch tot de mogelijkheden zou behoren indien ze geen officiële verblijfplaats in België hebben en er een risico op onderduiken bestaat en indien ze zouden op heterdaad betrappt zijn zoals voorgehouden wordt ;
het opleggen aan verzoekers van een inreisverbod van 3 jaar is in deze omstandigheden dan ook buiten alle proportie ;

overduidelijk is de omvang van de motivering van de bestreden beslissingen dan ook niet aangepast aan het belang van de beslissingen ;

Aangezien DVZ bovendien geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De feiten"; verzoekers zijn handelaars, geen criminelen en hebben in Europa zowel als in Georgië een blanco strafblad en een onbesproken staat van dienst ;

Reeds gedurende jaren komen zij naar Europa om goederen in te kopen en in hun land te verkopen ; de hen thans opgelegde beslissing verhindert hen naar Europa te komen om hun professionele activiteiten uit te oefenen, met als gevolg dat zij geen inkomsten meer kunnen verdienen en zij in hun thuisland hun leningen en andere verbintenissen zoals het onderhouden van hun families niet meer kunnen nakomen ; in hun thuisland of Georgië bestaat nl geen sociaal zekerheidsstelsel of OCMW zoals gekend in België ;

Besluit : derhalve heeft DVZ volledig ten onrechte een verwijderingsbeslissing en een inreisverbod opgelegd aan verzoekers ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had DVZ, rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekers een beslissing tot verwijdering te betekenen, laat staan om een inreisverbod op te leggen ;

De RW is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen ;

Uit de ganse motivatie van DVZ in haar bestreden beslissing blijkt dat geen greintje menselijkheid/redelijkheid aan de dag gelegd werd ;

Dat een rechtsonderhorige, ook al is het een derdelander, van een staat mag verwachten dat haar dossier toch wel met enige ernst, zorgvuldigheid en menselijkheid behandeld wordt ;

Dat zulks in casu allerminst het geval is zoals hoger uiteengezet ; dat zij naar aanleiding van hun ondervraging op 21.12.2012 door de politie te Schoten de bijstand van een tolk en van een advocaat vlakaf geweigerd werd ; dat zij voor keuze geplaatst werden hun pv van verhoor te ondertekenen zoniet zouden zij in hechtenis genomen worden ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoekers wel degelijk eerlijke en correcte handelaars zijn ;

Aangezien uit de motivering nergens blijkt dat DVZ verder onderzoek gedaan heeft ;

Dat deze beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid ;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

pat DVZ alzo een beslissing neemt zonder met alle elementen aanwezig in het dossier rekening te houden ; dat dit een regelrechte schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals door de Franstalige kamers van de Raad van State reeds eerder geoordeeld werd (RVS 1.10.2009,nr 196.577 en RVS9.12.2009, nr 198.507);

Dat de Raad van State casseert met deze arresten 2 principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 31.7.2008 nrs 14.727 en 14.731) die stelden dat de overheid enkel verplicht is een aangehaalde schending van fundamentele rechten te beoordelen vooraleer een bevel het grondgebied af te leveren ;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

Om alle hogervermelde redenen dient de bestreden beslissing dan ook nietig te worden verklaard".

2.2. Waar verzoekers de schending opwerpen van het "beginsel van behoorlijk bestuur " gaat de Raad aan de hand van verzoekers' ondersteunend betoog dat de verwerende partij "de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt", ervan uit dat verzoekers de schending beogen op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Wanneer verzoekers in hun ondersteunend betoog verwijzen naar de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), beogen zij de schending op te werpen van de formele motiveringsplicht. Voornoemde artikelen verplichten de overheid immers in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat zij alle de volgende juridische overwegingen bevatten:

- Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet; deze overweging betreft de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt;
- Artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet; deze overweging betreft de reden waarom er geen termijn verstrekt wordt om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten;
- Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet; deze overweging betreft de reden waarom er een inreisverbod wordt opgelegd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat zij alle de volgende feitelijke overwegingen bevatten:

- Verzoekers zijn op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers, waarbij in drie van de vier beslissingen verwezen wordt naar een PV met weergave van het nummer, opgesteld door de politie van Schoten: deze overweging vormt de feitelijke overweging voor het gestelde in artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en vormt ook de feitelijke overweging voor artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, aangezien indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, er een inreisverbod kan opgelegd worden.

Uit de eerste en vierde bestreden beslissing blijkt dat zij een bijkomende juridische overweging bevat als reden waarom er geen termijn verstrekt wordt om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, gevolgd door de feitelijke overweging dat betrokkenen geen officiële verblijfplaats hebben in België.

2.5. De bestreden beslissingen zijn derhalve afdoende gemotiveerd op juridische en feitelijk vlak. Waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen vermelden dat ze op heterdaad betrapt zijn voor vereniging van misdadigers en erover vallen dat *“de feitelijke omstandigheden waarin een en ander zich zou afgespeeld hebben wordt niet uiteengezet noch minder wordt een copij van het bewuste pv aan verzoekers medegedeeld, noch aan hun raadsman;”* dient de Raad op te merken dat in drie van de vier bestreden beslissingen verwezen wordt naar hetzelfde PV-nummer, opgesteld door de politie Schoten en dat in de vier bestreden beslissingen gesteld wordt dat verzoekers op heterdaad betrapt zijn voor vereniging van misdadigers, wat steun vindt in de administratieve dossiers van verzoekers waarin zich het betrokken proces-verbaal bevindt. Dit volstaat in het licht van de formele motiveringsplicht aangezien verzoekers op de hoogte gesteld worden van het feit dat ertoe aanleiding geeft hen te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde, zodat zij er met kennis van zaken tegen kunnen opkomen. Het feit dat de verzoekende partijen geen kennis hebben gekregen van het bewuste proces-verbaal doet hier niets aan af (cf. RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Zoals uit drie van de vier bestreden beslissingen kan afgeleid worden betreft het één en hetzelfde proces-verbaal dat opgesteld werd voor onder meer de vier verzoekers. Verzoekers dienen gezamenlijk onderhavig beroep in en C.G. heeft derhalve aan de hand van de overige drie beslissingen kennis kunnen nemen van het PV-nummer en het feit dat het opgesteld werd door de politie van Schoten. Alleszins beklaat hij zich er niet over dat de bestreden beslissing die hem aanbelangt geen PV-nr. vermeldt en evenmin de regio preciseert van de opererende politie. Verzoekers zijn op de hoogte van het betrokken proces-verbaal aangezien ze op pagina 6 van hun verzoekschrift zelf gewag maken van het feit dat zij – zonder onderscheid – het proces-verbaal ondertekend hebben. De Raad wijst er ten slotte nog op dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de administratieve dossiers ter inzage lagen van verzoekers, waarin zich het betrokken proces-verbaal bevindt, zodat zij in staat werden gesteld hun verweer verder te concretiseren. Het blijkt echter niet dat verzoekers hiervan gebruik hebben gemaakt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.6. Waar verzoekers voor het overige de bestreden beslissingen op inhoudelijk vlak bekritisieren bekijkt de Raad het middel vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Waar verzoekers bekritisieren dat zij niet van hun vrijheid beroofd werden daar waar dit een mogelijkheid is indien ze geen officiële verblijfplaats hebben, ziet de Raad niet in welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek dat zij niet van hun vrijheid beroofd werden. Alleszins betreft dit slechts een motief dat voorkomt in de eerste en vierde bestreden beslissing en vormt dit een overtollig motief aangezien de vaststelling dat verzoekers een gevaar vormen voor de openbare orde volstaat als reden om geen termijn te verstrekken om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen waarin het betrokken motief voorkomt.

2.8. Verder achten verzoekers en inreisverbod van drie jaar buiten alle proportie maar hiermee kunnen ze het inreisverbod dat voldoende gesteund is op de overweging in de bestreden beslissingen dat geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek om redenen van openbare orde, niet aan het wankelen brengen.

2.9. Verzoekers poneren voor het overige allerlei zaken die hun persoonlijke situatie kenmerken in hun land van oorsprong en zij laten blijken dat de bestreden beslissingen hen storen in hun plannen, maar daargelaten de vraag of zij hun voorgehouden persoonlijke situatie aantonen met de stukken die gevoegd werden bij het verzoekschrift en later nog ingediend werden, is dit betoog niet van aard om aan te tonen dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn, indien deze steunen op een proces-verbaal dat opgesteld werd voor feiten begaan in België die geklasseerd worden onder de noemer "Vereniging van misdadigers". Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoekers tonen verder niet aan op grond waarvan de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen rekening diende te houden met elementen die hun persoonlijke situatie kenmerken in hun land van oorsprong waardoor het tot andersluidende beslissingen hadden kunnen leiden. Zij hebben derhalve geen belang bij hun kritiek dat geen rekening werd gehouden met elementen die hun persoonlijke situatie kenmerken in hun land van oorsprong. Alleszins bevatten de administratieve dossiers dergelijke elementen niet. Verder wijst de Raad erop dat het hem niet toekomt om de bestreden beslissingen te toetsen op hun graad van "menselijkheid". Evenmin is de Raad bevoegd om kennis te nemen van klachten die verzoekers uiten naar aanleiding van de omstandigheden die aanleiding gegeven hebben tot het opstellen van het proces-verbaal waarnaar de bestreden beslissingen verwijzen. Ten slotte wijst de Raad erop dat het verzoekers vrijstaat om ingevolge artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de opheffing of opschorting te vorderen van het inreisverbod.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

"Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, maakt dit een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht;

Vervolgens dient benadrukt te worden dat het bestuur verondersteld wordt slechts met kennis van zaken een bepaalde beslissing te nemen;

In casu nam DVZ nochtans een beslissing zonder met de elementen, hogervermeld onder nr. 1 en onder de feiten, rekening te houden;

Dat zij derhalve hun taak niet naar behoren vervuld hebben en als gevolg hiervan zij een beslissing genomen hebben zonder enige concrete informatie, een beslissing dewelke het lot van verzoekers bezegeld heeft;

DVZ kan bovendien niet naar redelijkheid verantwoorden dat de door verzoekers ingediende verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn;

Er bestaat derhalve een wanverhouding tussen de aangevoerde reden van ongeloofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied, anderzijds;”

2.11. Gelet het ondersteunend betoog waarbij verwezen wordt naar het eerste middel, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de overige algemeen geformuleerde kritiek van verzoekers de bestreden beslissingen niet aan het wankelen kan brengen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.12. In wat als een derde middel kan beschouwd worden, werpen verzoekers de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat art 8 EVRM het privé en familiaal leven beschermt, waardoor ieder mens het recht heeft relaties aan te gaan en te ontwikkelen ter ontplooiing van zijn persoonlijkheid; Dat hetzelfde artikel de verdragsluitende staten oplegt zich niet in te mengen in het privé en familiaal leven der rechtsonderhorigen ; Dat mocht een inmenging toch noodzakelijk zijn, deze moet gesteund zijn op een sociale noodzaak enerzijds en anderzijds deze inmenging niet onevenredig mag zijn met de fundamentele rechten en vrijheden waarover een mens beschikt ingevolge het EVRM waaronder art. 8 ; Aangezien in casu de bestreden beslissing een verboden inmenging van de Belgische staat in houdt in het privé en familiaal leven van verzoekers (door te stellen dat verzoekers naar haar land van oorsprong dienen terug te keren en hen een inreisverbod opgelegd werd gedurende 3 jaar) en bijgevolg een inbreuk daarstelt op art. 8 EVRM, waar verzoekers in België contacten gelegd hebben, relaties aangeknoopt en vriendschappen gesloten hebben, en zij het recht hebben om hun privé-en familiaal leven in België verder te ontwikkelen ; dat deze verboden inmenging totaal onevenredig is met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder het recht van art 8, waarop verzoekers zich kunnen beroepen ; dat dit middel dan ook gegrond is ;”

2.13. Verzoekers tonen op geen enkele wijze in concreto aan dat zij hier een privéleven of gezinsleven leiden dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, quod non in casu.

2.14. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden alleszins aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.15. Er zijn geen elementen die toelaten te besluiten dat er op verweerder een positieve verplichting zou rusten om verzoekers op het Belgisch grondgebied te laten verblijven. In dit verband moet worden geduïd dat verzoekers nooit tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd, zodat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekers enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen verplichting voor een Staat afgeleid worden om een vreemdeling van wie is gebleken dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde op het grondgebied toe te laten. Het blijkt niet dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen verzoekers' belangen enerzijds, die in se erin bestaan om België te kunnen blijven binnenkomen voor handelsdoeleinden en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde

anderzijds. De bestreden beslissingen houden ten slotte niet in dat verzoekers voorgoed verhinderd worden het Belgisch grondgebied te betreden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA